

waesem. Arwaste ful olli sedda aastat, et mehhel ep olnud kahjo ommas waesus-
ses. Jesse vlli haiglane mees, ja naene ja
lapsed nendasammeti. Aita, keige temma
waesussega, wottis tulli osel arra — ei
tea kust olli lahtipeasnud. — Vaene mees
puidis aidata, agga sai sure kahjo. Agga
keigerwähhem waew se weel olli. — Poeg
ollt hooftega wäljas; agga ei tulnud mitte
kio. Issa läks járrele fartes, ja leidis,
parrago Jummal, lapse surnud maast, ja
hobbone olli tedda lõhfunud. Ta wottis
lapse sulle, kandis nuttes tedda tuppa, ja
jallad märrisesid temma al, ja temma ei
lausund sannagi. Panni poia nsiud istme
peale ja istus temma ette mahha, ja wah-
ris ilma sanna lausumatta surno kehha
peale, agga naene ja türed nutsid sure
healega, ja ep olnud temimal ennam poege.
Menda olli mehhe ello otsato waewanág-
geminne ja Jummal satis temmale sedda
waewa, et ta olli armas Temma melest,

ja et tahtis tedda selletada, ja teistselegi
näidata, mis wagga innimenne feik sudab
kanda. Ei heitnud mees mitte meelt arra;
ei kerjand egaa nurrisend, waid kannatas
tassase waimoga. Eesimessed önnetusseid
saatsid tedda agga sedda ussinamaks min-
nema omma tö fallal, agga teistes jálle
piidas finni ussust ja lotussest, ja mõtles
selle peale mis taewas tulleb.

Kui tundis surma ennesele liggi joud-
vad, satis siis öppetajale teadust, ennast
wågga woimato ollevald, keige omma per-
rega. Öppetaja tulli tedda waatma, agga
halle meel olli ausal mehhel nähjes. Ühhe
wodi peál olli wagga mees omma naesega
maas, — ja se naene olli wåart temma-
ga ellada ja kannatada; — ja teise sän-
gikesse peál ollid nelli tuttarlast, feik kõh-
hotöörwes maas. Armas Jummal! mit-
to waewa ful leitakse monniford ühhest
ainsast urtsikussest? Öppetaja, aus mees,